

I

Al final em trucarà, quan acabin les celebracions. Espera't deu dies, màxim dues setmanes, em vaig dir. La invitació arribarà. Havia vist a les notícies la cerimònia solemne de presa de possessió, amb la guàrdia d'honor, la imposició dels galons i la banda militar. M'hi podria haver convidat, vaig pensar, però també entenia que no ho hagués fet. Al cap de dues setmanes i dos dies, em van trucar del quarter general. El cap de l'estat major la vol veure. I tant, vaig dir. En Rosolio em vol veure i jo hi vaig.

El meu passí ja no era vàlid i em van entretenir una bona estona a l'entrada. Vaig haver d'ensenyar la meva documentació de tinent coronel a la reserva, però els sentinelles havien de respectar el protocol i m'ho van posar difícil. De manera que vaig arribar al seu despatx esbufegant i una mica suada, no fresca com una rosa com m'havia proposat, però a l'hora en punt. Mai no he fet tard enlloc.

—Un moment —em va dir la cap de gabinet. D'entrada, la seva mirada recelosa em va desagradar—. Segui, per favor.

Em va indicar la sala d'espera i m'hi va tenir més estona del compte, fins que un grup d'homes panxuts amb camises de civil blau cel van sortir del despatx. Només llavors li va anunciar que jo havia arribat. Van passar uns segons i de sobte en Rosolio era a la porta, amb els galons del rang més alt, i a mi se'm va tallar la respiració.

—Abigail —va dir.

—Comandant —vaig dir com una idiota, dirigint-li el meu somriure més esplèndid.

Me'n sentia realment orgullosa, com si fos el meu germà gran, o el meu home.

La primera vegada que el vaig veure, feia vint-i-cinc anys —va ser durant unes maniobres del seu batalló al Golan—, ja vaig saber que arribaria fins aquí si no el mataven abans. No havia mort i havia arribat fins aquí, tot i que li van caldre més anys dels que jo preveia. De sobte em van inundar tot d'imatges antigues. Estava emocionada. S'havia tornat més gros, però aquella bona olor no s'havia evaporat, ni tampoc la masculinitat darrere l'uniforme i l'autoritat, i els ulls tenien aquella mirada intel·ligent que m'havia atret més que cap atribut físic. Estava content que hagués vingut.

—Passa, Abigail, passa —em va dir, convidant-me a entrar amb un ample moviment del braç mentre ell s'asseia darrere la taula on es decidien destins. Al damunt hi tenia una foto emmarcada de la seva dona amb les filles, no s'havia molestat a treure-la abans que jo entrés.

—¿Com estàs? —vaig preguntar. Li vaig notar senyals d'estrès al voltant dels ulls cansats, en la posició del cap i les espatlles i en les ungles mossegades.

—Doncs ja ho veus —va somriure—, hi ha molta feina per fer i moltes coses per canviar.

La seva manera de parlar sempre havia sigut brusca, calia esforçar-se per trobar-hi la fibra sensible. Darrere seu, penjat a la paret, hi havia el famós mapa topogràfic de l'Orient Mitjà. Se'l veia sol. M'hauria vingut de gust passar a l'altre costat de la taula, tocar-lo, fer-li un massatge a les espatlles tan tenses, però no estava segura de com reaccionaria.

—Treballeu com un boig —va dir—, és una responsabilitat enorme. Fins que no arribes aquí no ho pots entendre.

Li vaig preguntar què menjava i quantes hores dormia. Al llarg dels anys l'havia vist en moltes situacions estressants, sabia que en Rosolio era fort, però no de ferro, no era un d'aquells Supermans que apareixen a l'exèrcit un cop cada generació, o cada dues. Sovint, la nit abans de sortir en campanya, o abans de prendre alguna decisió crucial, tenia autèntica necessitat de mi. Volia que li agafés la mà, que li donés suport amb les meves paraules, que li digués que no s'havia equivocat, que el salvés de la incertesa, la confusió i la por que implica sacrificar vides humanes. En Rosolio era valent, seriós i intel·ligent, però de vegades quedava atrapat en el dubte i calia treure'l d'allà perquè pogués córrer cap endavant.

M'havia posat guapa per ell, m'havia pintat els llavis d'un color que gairebé no es notava, m'havia posat un perfum juvenil i agradable, primaveral. La meua gran por era que em veiés vella i que de sobte el meu cos li fes fàstic, però els seus ulls deien que encara no havia creuat aquesta frontera terrible, que encara li agradava.

Em va preguntar com m'anava la vida de civil. Li vaig explicar que no havia aconseguit desvincular-me, que m'ocupava sobretot de veterans amb trastorns d'estrès posttraumàtic, m'havia fet un nom perquè deien que sabia tractar-los. Que encara donava classes a l'Escola Superior de les Forces Armades, i que de tant en tant em demanaven que m'allistés uns dies a la reserva per col·laborar en alguna missió.

—He tractat pacients normals —vaig dir a en Rosolio—, però amb ells no hi tinc paciència. M'avorreixen els seus problemes insignificants. Els tinc allà al davant i no sé aturar els badalls.

—Sort en tens de nosaltres, que et donem feina. —En Rosolio es va permetre una rialleta, però de seguida es va posar seriós, com si tingués por que el miressin a través de la paret.— Hem fotut la vida a molts joves. —I tot seguit va afegir:— No sempre ha valgut la pena.

—Ara no pensis en això —li vaig dir—, deixa-ho per quan et jubilis i vulguis escriure les teves memòries.

—Ben tornada siguis, Abigail —va dir amb una rialla—, feia anys que ningú em donava instruccions sobre què pensar. Hem tornat als bons temps.

Per sota de cada paraula que pronunciàvem hi havia tot el que no podíem dir. Érem al despatx del cap de l'estat major, el mapa de l'Orient Mitjà ens observava, allà no hi entrava la intimitat. En Rosolio es va rascar el clatell.

—T'he convocat perquè crec que ens pots ajudar. Sempre has col·laborat d'una manera especial amb les forces armades. No només et vas ocupar dels atacs terroristes a la

rereguarda, sinó que ens vas fer avançar. Això és el que vull fer amb aquest exèrcit. Córrer amb ell cap endavant.

—¿No tens res més formal per dir-me?, vaig pensar, però vaig respondre:

—I tant, pots comptar amb mi. ¿En què puc ajudar?

—Per aire i per mar som els millors —va dir en Rosolio—. Ràpids, eficients, invencibles. Però a terra ens embarranquem. A les batalles terrestres, en el cos a cos, ens maten i ens segresten, som un desastre. Tenim fills delicats, no els hem ensenyat a matar.

Ara ja podia situar la reunió: per això m'havia convocat, com a experta en psicologia de l'acte de matar en combat. Vaig encreuar les cames i vaig posar l'esquena ben dreta, duia els cabells recollits al clatell com de costum.

—Tot el que funciona per control remot amb botons els resulta natural —li vaig dir—. No tenen cap problema per matar a distància, és com un joc. Però fer-ho de prop ja és una altra història. Aquests nois amb prou feines han jugat al pati, no es peguen. El seu barri és el mòbil, tot és simbòlic, el món real pràcticament no existeix. De vegades penso que els hauríem d'ensenyar a matar un pollastre o a trencar el nas a algú abans de preveure que matin éssers humans.

En Rosolio va riure.

—¿T'imagines què dirien els diaris si introdueixo la matança de pollastres a la instrucció bàsica?

—També han deixat de follar, ja ni es toquen.

—Jo només tinc filles... —En Rosolio es va aturar, avergonyit, i es va corregir:— Nosaltres només tenim filles, de manera que això em preocupa menys.